

Излиза два пъти въ седмицата всѣмъ:
Срѣда и Събота.
 Цѣна
 За година . . . 5 е. рубли доп.
 За шесть мѣсци 3 ер. рубли

Сичко, което се отнася до вѣстника, падишева се праваго до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
 Печатени шема не се приематъ.
 Ражкошеи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:
 За първи редъ при прѣвъ пѣтъ 20 ест.
 За " " " " вторий пѣтъ 10 "

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Умоляваме приятелитѣ на народната ни журналистика, които не получаватъ „Славянинъ“, да се запишатъ за абонати; отъ Новата година (брой 50-й) до свършката на годината ще заплатятъ три ер. рубли. Желаящитѣ да получаватъ „Славянинъ“, нека се отнесатъ направо до редакцията въ Руссе, като явятъ точно адреса си и мѣстопробиванието си. — Вѣвка поръчка трѣбва да бѣде придружена и съ стойността.

Руссе, 4 Январъ 1883.

Новата година настана отъ нежъ е изминахъ вече и нѣколко дни, тя ни намѣри пѣвѣсанъ, опаднали духомъ злѣ расположени, незадоволни, люто наскърбени, лишени отъ вѣвка надѣжда, отъ сичко което крепи народитѣ. Подобна година на да ли е посрѣщала до днесъ българския народъ! Разединенъ, отчужденъ, горчиво угнетенъ и до крайностъ онеправданъ стѣгна въ год. 1883. Тукъ не ни е рѣчьта само за Българетѣ въ княжеството, на които положението е едно отъ най-плачевнитѣ, говоримъ за цѣлия Български народъ, когото гледаме съ очитѣ си, раздѣленъ на нѣколко части, лишени отъ сички правдини, преследванъ на вѣвка стѣпка, погрузенъ въ неизвѣстность, застрашенъ съ мрачна бъдущность! Кой Българинъ невидяда лошото, нетърпимо и несносно положение въ което са намира, кой неосѣща тежестъта на живота си, кой непредчувствува че неговата съдба е злочеста, че бъднината му е злѣ погрузена? Ний невидядаме нито еднога задоволенъ! Членовници, священници, учители, търговци, адвокати, занаятчии, земледѣлци, работници, сички нерасположени, незадоволни, наскърбени, отчаянии; явно вече исповѣдватъ, че имъ тежи живота, признаватъ че невѣрви, че не са очаква нѣщо добро! Това не еж голе думи, това не еж измислици, попитайте себѣ си, попитайте ближнитѣ си и ще видите, какво ще ви отговорятъ. И най-богатия ще ви каже че не е задоволенъ отъ положението си, че не е вѣселъ! Но оно ва което се збѣва съ самитѣ насъ, което е явно прѣдъ очитѣ ни, което ни мжчи, зацо да го криемъ, зацо да го несповѣдаме, зацо да не признаемъ истинната, зацо да не бѣдемъ искренни, зацо да не потърсимъ лекъ на болката. Новата година ни намѣри въ неприятно положение, въ голѣмо отчаяние, трѣбва да се оставимъ така да премине въ безполезность, когато ни еж извѣстни причинитѣ на болкитѣ? Трѣбва ли да се изминатъ 365 дни, а ние да не извлечемъ отъ тѣхъ никаква полза за живота си? Ако страдаме отъ грѣхветѣ си или за грѣхветѣ на извѣстни лич-

ности, които ни тласнахъ толкось зломилшенно въ това несносно положение, то намъ принадлежи да потърсимъ изобавлението си, да предвидимъ злото което ни грози, ако некаме да се некаемъ отъ постѣпкитѣ си; народитѣ еж сами създатели на положението си, отъ тѣхъ зависи, да бѣдѣтъ добрѣ или злѣ, отъ тѣхъ, да напредуватъ или назаднуватъ. Какво можемъ направити, ще попитатъ навѣрно мнозина? Нище по-вѣче отъ опова ~~кешома~~ ни ползува; здруженнето, мѣждусобното споразумѣние, взаимното съгласие, въ тѣхъ състои нашето спасение, тѣ ще ни спомогнатъ, тѣ ще ни избавятъ. Хладнокрѣвнето, отпадането духомъ, отчаянието, които за жалость по настоящемъ владѣннѣ въ насъ, трѣбва да изчезнатъ, да се ~~отключатъ~~ изъ помѣжду насъ, на сичко да ~~не~~ последнемъ съ по-живи поглѣди, съ ~~по-голема~~ сериозность, по-искренно, по-~~истинно~~ истинно, като същеврѣменно ~~не~~ участие въ великото дѣло, да помагаме на вѣвка благотворителна цѣль. на сичко, което трѣбва да се извърши за въ полза на отечеството. Штѣкъ е ~~жизненимо~~ поправлението, невѣроятно възвишението.

Не само Българекния патриотизамъ, но и числото на Българекитѣ патриоти се значително умали! Гдѣ еж онѣзи рѣшители Българекни синове, които голе и боси, тичахъ въ Сърбия да се бишатъ съ турцитѣ, гдѣ еж ония патриоти, които си продадохъ стокитѣ, напуснахъ заниманието и потрошихъ капиталитѣ да помагатъ за освобождението на отечеството, гдѣ еж ония родолюбци, които бѣхъ ословали въ сѣкнѣ градъ читалища, дружества и др. благодѣтелни за вѣдения, гдѣ еж апостолитѣ, които пътувахъ постоянно изъ България, да разбуждатъ народния духъ и приготвяватъ народа на въстание, гдѣ еж Българекитѣ юнаци, които са борихъ въ Дръновския манастиръ и по други мѣста? Нѣма ги не, днесъ нѣма ония патриоти, тѣ изчезнахъ, изчезна и патриотизмътъ, изчезна живия духъ, изчезна мѣждусобната любовь, съгласието и уважението! Само единъ споменъ остапа отъ миналото, а настоящето, то е жалостно, то е плачевно, то е възмутително! О, колко славно бѣше когато ни освободавахъ нашитѣ братия русси, каква радость, какво вѣселие бѣше въ ония златни минути, когато се снемаше отъ рамената ни турекния хомоть; съ какво въехищение посрѣцахме нашитѣ братушки, които идѣхъ съ пушки на рамо да ни освободахъ, да прогонятъ свирепитѣ турци! Гдѣ е тя радость, гдѣ е то вѣселие, гдѣ е то ~~радно~~ въехищение? И то изчеза ~~то~~, щото ~~то~~! Днесъ умцелени, ритѣ и изобщо ~~ни~~ очакваме безъ ~~ни~~ да дадѣха нѣкое и то лѣти, годинитѣ ~~ни~~ за да се сблизаватъ ния успѣхъ, отива ~~ни~~ Българеката прѣдъ. Кой виновенъ да се помага на ствата или паролъ ~~ни~~ ловикани да ра ~~ни~~ *Единъ зрителъ.* съ съдбата ни

дадѣтъ потикъ на всичко както се слѣдѣва? . . . Когато си познѣвате болката, нека си потърсимъ сами лекъ.

ВЗГЛЯДЪ

На Санитарное состояніе сельскаго народонаселенія въ Болгаріи.

Долгомъ чловѣка по возможности своей стараться принести хоть малую дань въ пользу общественаго добра, а потому, ишу я настоящую статью и былъ бы счастливъ — еслибы она заслужила вниманія заботящагося о благѣ своихъ подданныхъ Правительства, принесла облегченіе страждущему селянину.

Въ послѣдніе годы, имѣлъ я честь состоять на службѣ Окружнаго Лѣкаря въ Българдикскомъ Округѣ. — По обязанности моей посѣщая округъ съ Санитарною цѣлью; по долгу моего лѣкарскаго призванія, а даже и по необходимости, тщательно наблюдавъ и всматривался я, въ житье бытѣ сельскаго Народонаселенія, вътрѣннаго мѣ округа.

Съ крайнимъ прискорбіемъ видѣлъ я все зло и убѣдился о причинахъ какъ физическихъ такъ и нравственныхъ страданій сельскаго народонаселенія; а какъ врачъ види безсилность мою нести дѣйствительную помощь Сельчанамъ при настоящихъ существующихъ трудныхъ условіяхъ его жизни, по долгу совѣти и состраданія размышлялъ я надъ способами — предупрежденія существующаго зла и обдумывалъ способы и средства для пресѣченія причинъ засражающей пропорціи заболѣваній а загѣмъ и смертности — и пришелъ къ тому заключенію что средства и улучшенія такіа, должны бытъ самыа элементарныа, дешевыа, то есть соотвѣственно пропорціональныа карману, уровню познаній и привычкамъ сельскаго обывателя, который привыкъ почти къ первобытному житью — бытѣю.

Селянѣ будучи преждѣ подъ игомъ Турецкимъ, для охраненія себя отъ хищности Мукулманской, съ цѣлью притворились бѣдными, а силою вѣковъ привыкли къ страданіямъ и лишениямъ, полудиваго существованія — по неволѣ, — хотя порядокъ вещей благодаря Всевышняго измѣнился, но горемелчннй селянинъ разъ по привычкѣ, а потомъ, по причинѣ своей невинной безсознательности неумѣя себѣ самъ помочь, — ибо невидѣвъ ничего лучшаго и изъ боязни перемѣнъ нынѣ даже какого либо улучшенія нежелаетъ. —

Чтобы выказать главныа причины страданій и лишений сказаннаго населенія, какъ лѣкарь прикоснусь только Санитарной стороны, стараясь пластичнѣй и осязательнѣй описать картину ихъ страданій и лишений, при томъ излагаю нѣкоторыа мои наблюденія Правительству, для принятія мѣръ къ устраненію и предупрежденію таковыхъ.

Первой и самѣй главной причиной заболѣваній и смертности, есть устройство ихъ жилищныхъ домовъ, а именно: дома эти по большѣй части еж тонкими глиняными смѣнками, неимѣютъ печей; но на подобіе куреня, по среди такого жилья съ ранняго утра до поздней ночи пылаютъ громадныа костри дровъ, а отъ которыхъ теплота вовсе неадеживается въ жилищѣхъ, но вмѣстѣ съ дымомъ постоянно улетучивается чрезъ сквозныа отверстіа нарочно сдѣланныа въ потолкахъ изъ

Въ такихъ то жилищахъ, семейства и посѣтитъ особенно въ зимній сезонъ находится постоянно и щечнахъ, а грѣсь никогда неогрѣваются, ибо еж стороны согрѣваются, съдругой забнутъ. Ли началъ что отъ неравномернаго распредѣленія поскорю тамъ не являютъ ~~прилича~~, зацото негодованнето внутреннѣ енитѣ ни вѣе да препѣлнява чама ~~на~~ търпението си. За сега толкось ~~ни~~ имѣній уши санинати да санинати.

Миналата събота се погребало тѣлото на покойника Гамбета въ Парижъ най-тържественно. Предѣдателя на републиката Грени подписалъ декретъ, съ когото нарежда щото Гамбета да се зарови на държавенъ счетъ, като бивши шефъ на държавата и съ сичкитѣ по-

джи г-нъ Кассеръ изглажда своята погрѣшка, а клѣвети учителитѣ, на които не стига да се преслѣдватъ само отъ „Славянинъ на деия“ но още да е клѣветатъ отъ г-нъ Кассеръ, на когото за избиранието еж помо гнали и тѣ.

Какви шпекули обича да употребява г-нъ П. Николовъ за исцаление на учителитѣ, което ми е разказано пакъ отъ тѣхъ, не искамъ да описвамъ, по причина да не би и новия кассеръ, когото ще избере мѣ за напредъ да взѣме урокъ отъ Г-на Николова.

Отъ всичко това, читалицѣ на уважаеми Ви вѣстникъ „Славянинъ“ ще еж убедатъ, че учителитѣ еж въ правото си да затворятъ, защото на всички почти приходъ за подържане семействата имъ е незвидната имъ учителска плата.

Ако и да са затвориха училищата въ които мже ше дълго време да бухтъ бухали отъ таквато по стѣнки на Кассера; но гражданитѣ трѣба да благода рятъ г-ну Директору Бришлянову, който съ своитѣ съ лѣзи е можалъ да умири учителитѣ, които вече почна ха занятieto си, но съ условие които ни казватъ въ кой отъ тѣхъ, че до 10-и то го Януарий ако имъ си не плати не ше бжде за чудо, ако пакъ затворятъ училищата.

Нѣка сега види читающата публика до колко еж грижи Общ. упрвление за училищата ни, които предта вляватъ градъ ни и за които наместо да еж грижимъ дано отъ година на година да бждѣтъ въ по добро съ стояние, а то напротивъ са призрачатъ и то отъ тия на които градъ е възложилъ грижата.

Единъ гражданинъ.

г. Лѣсковецъ 29-ий Декемврий 1882 год.

Г-не Редакторе на В. „Славянинъ“

Много пжти са е писало и говорило за положението на работитѣ, въ г. Лѣсковецъ, съ цель дано са поправятъ и дано тргнатъ въ пжтъ на правдата, по когото като върви дѣлка населението, на града ни, може би да распржека въ игитѣ на невежеството, и да влѣзе въ областѣта на просвещението. Съ тѣзи цель, казвамъ, са е писало вѣколко пжти, да може да са обрне поне вниманието на водителитѣ на работитѣ въ градецътъ ни, отъ които (водителитѣ) зависи поправянието и цѣл тущето състояние на Лѣсковецъ. Колко е жално и даже срамно единъ градецъ, който са състои отъ 10,000 жители да нѣма рѣдъ въ работитѣ си! Въ Турското време когато пжшзахме подъ тѣжкото иго и когато са бѣсеха и коликъ нашитѣ бащи и братия, въ Лѣ. имаме класно училище, но дѣска, за срамъ и безчестие са затвори класното училище, и са обрна на 4-ри Отдѣления; голѣмъ напредѣкъ! Като сме свободни, вмѣсто да напредѣваме, ний отиваме назадъ, чюдно вѣщо! Вежкой отъ по старитѣ ни съграждани, подиръ които са води просото население, казва: ний сме дѣска много добрѣ, защото за учители са даватъ по малко пазари и минаваме икономически, а сеноветѣ имъ, които са свршили I и II класове на зукашното класно училище, отиватъ въ Търново и въ с. г. Орѣховица да са учатъ, гдѣго похарчатъ двойно и тройно пари, съ които пари можеше да са издържа въ Лѣсковецъ едно трикласно народ. училище, което може да са посещава не само отъ богати, но и отъ бѣдни ученици. Но при тѣзи загуба, ученицитѣ ни прѣтърпяватъ и голѣми неудобства, като: всѣкой ученикъ по срѣдъ зимнитѣ студени дни е длженъ да си идва и отива въ седмицата пове два пжти, да достави нужнитѣ си по трѣбности, за живение.

Тѣзи е причината г-не Редакторе, гдѣто градеца ни не напредѣва, а остава назадъ. Много отъ съгражданиитѣ ни казватъ: защо азъ да издържамъ и сиромашлъ, койго не ми е направилъ нищо; безъ да види, че паритѣ които харчи за синѣтъ си, може да издържа около него двама бѣдни ученика. Пуста завистъ що не прави! тя е причината както знаемъ да са затворятъ много учрѣждения, за сжаление е, че и въ нашето бѣдно и толкова слабо общество, тя са вмжнала толкова рано.

Читалището, както знаете Г-не редакторе, което са беше основало прѣди три години, подъ название „Напредѣкъ“, като видѣ лошото състояние на училищата въ гр. ни, рѣши да положи всичкия си капиталъ, да основе едно учебно заведение, въ което да се помѣ съжтъ три класа, така што по този начинъ да отстраня горѣ възложенитѣ неудобства и причини, които каратъ по бѣднитѣ ни граждани да оставатъ въ невежество. Но тѣй като капитала на читалището не е голѣмъ, што да може да съгради едно такова голѣмо здание, то отъ едно отъ своитѣ засѣдане рѣши, че за да уголѣми капиталѣтъ си, трѣба да са въползува и отъ визититѣ посѣщения, отъ които са пбиратъ не малко пари. По този начинъ читалището са въползува и начна все повече и повече да уголѣмява капиталѣтъ си. Но съ прескърбие глѣдаме какъ са внасятъ воднитѣ помощи, отъ страна на вѣкои отъ водителитѣ на просвещението и нравственността, на гражд. ни. Тѣ вмѣсто да дадатъ поне две пари, захващатъ да викатъ:

на насъ не трѣба читалища, спомоществования и пове че учалища, ний трѣба да са задоволимъ на днешното си положение. Въ числото на тѣзи Г-да е и нашия Г-нъ свещ., който при поискване волна помощъ за читалището, изрече таква непристойни думи, които ма е срамъ даже да ги пиша и при тѣхъ приложи: азъ ще живѣя само да са храня, на мене училище не трѣба, азъ ако имамъ синѣ ще го провадя въ г. Орѣховица, а колкото за помощъ не давамъ, обгайге отъ очитѣ ми. Селанитѣ които бѣха около него, като чюха таквѣтъ съвѣтъ отъ Г-на свещ. повториха същото и не даватъ. Таква са свещ. по насъ, взѣето работа иск.й префа! като свършвамъ сега съ тѣзи си думи, моля Петово Прѣо свѣщенство Търновския Архиепископъ Г-на Климента да обрне внимание върху казания свещ. защото въ противенъ случай ше бжда принуденъ да искажа на явъ всичкитѣ дѣла които Г-нъ свещ. върши.

Единъ Лѣсковченинъ.

село Ботево (Юшенлий Добр окол.)

28-й Декемвр. 1882 г.

Г-не редакторе на в. „Славянинъ“

Стореге мѣето въ стѣлановѣтъ на уважаемий ви вѣстникъ та обнародвайтѣ настоящата ми д-неска. Нека да ми допустатъ читателитѣ да явя на почитаемата публика, за наше село що е било прѣди войната и що е днесъ? с. Ботево състои отъ 120 кжци чисти българи, има и 20 кжци турци. Днесъ това село неотговаря както прѣди, откъната, това с. са гордѣшене прѣдъ другѣ, да колни села, а най-вече съ черковицата, по училището ни, които са направенъ въ единъ дворѣ. Тѣвъ Божественни долове красеха селото ни и селениитѣ Ботевчанинѣ са доема отъ чувство и радостъ, като гледане богоугодно здание посредъ селото си. До училището имаме малко-много и читалище, което си бѣхми съставили и читалищно дружество и съжи трудолюбивъ селениитѣ са събрание вѣчерь и му са прочитане пѣщи отъ вѣстникъ и други полезни книжки. За жалостъ като погледа чловѣкъ днесъ черковицата ни порутена да са събаря извѣтре изпочупено, изпотрошено, незамазано, пѣма кой да подирави; сичко обратно не както прѣди. Училището ни ако и да не е до тамъ, то ще кажемъ хвала и благодарение на учителя ни Д. Мамарчевъ отъ три години насамъ както е дошелъ въ селото ни и учителствува е полагаалъ голѣмъ трудъ и старание и е успѣлъ да тури миръ и тишина въ училището и ученицитѣ ни показаха доста добри успѣхи на испита.

Г-не редакторе, за сега толкова, а за втори пжтъ повече.

Г.

Варна 30 Декемврий 1882 г.

Г-не Редакторе!

Ако обичате напечатайте въ почитаемий си вѣстникъ слѣдующето:

Вчера, на 29 то го, ученицитѣ отъ Варненската Държавна Реална Гимназия прѣставихъ, за въ полза на Дружеството си „Развитие“, трагедията „Смъртъта на Княза Потемкина“ (прѣводъ отъ руски) и въ заключение комедийката „Килия“ отъ П. Христовичъ. Имаше многочисленна публика и писентѣ въобще много сполучливо се играхъ.

Желателно би било, што то г. г. чиновничитѣ, офицеритѣ и изобщо интелегентнитѣ млади да дадяха пѣкое и друго прѣдставление за да се сблжава и още повече съживява Българската публика, а съ паритѣ да се помага на бѣднитѣ ученици.

Единъ зрителъ.

Хюсенче (Общнецъ Разградско) 28 Декемврий 1882 г.

Умолявате ся, господине редакторе, да помѣсетите настоящето ми въ единъ отъ ближнитѣ си броеве на почитаемий в. „Славянинъ“.

Преди петъ почти години когато двамата ни священика се поминаха, то духовното ни началство неспрати за привременно священодѣйствиување единъ Архимандритъ на име Теофила. Този послѣдний като видѣ че селото ни не е за пенуцание, прави всякакви интриги да разубѣждава селанитѣ ни отъ да са снабдятъ съ священници и си пѣлни торбата. Този калугеръ не трѣбане да са допустне, отъ когото слѣдва да стои до сега въ селото ни да се съблазнява, но кого ли го е грижа? Азъ си позволявамъ да извадя на свѣтъ пѣколко отъ дѣлата му, че дано духовното ни началство побърза да го испрати гдѣто му прилича—въ мѣнастиря. Преди пѣколко мѣсеца доде въ селото ни една калугерка, която дѣдо Архимандритъ прибра на гости въ своята спална стая и слѣдъ като си я задържа пѣколко деноноция за да му нареди и пречисти жилището и облеклото, най сетитѣ и събра отъ кжца въ кжца достатъчна волна помощъ и си я неспроводи. Като и са осладило горнята калугерка тѣзи дни пакъ доде на гости у дѣда Архимандрита, който незнаемъ да ли пакъ ще глоби селото ни за да и събира помощи. При това нашия Архимандритъ се мѣси и въ други есакки работи, и това му намесвание ако се не уважи, той лишава селениитѣ ни отъ Богомолство. Едний примѣръ. Щедрий ни съселенинъ Никола Дмитровъ, побуденъ отъ набожни чувства наумилъ да купи съ свои пари единъ полилей за църквата ни, която въ послѣдната война се бѣ лишила отъ всичкитѣ си принадлежности. Но въ началото на текущѣй мѣсець, като са допиталъ до дѣда Архимандрита, какъвъ да бжде купений му полилей, той заявилъ желание самъ да иде да го купи, по на огромни разноси. Пожертвования отива въ Руссе, купилъ и донесе обѣщаний си полилей. Дѣдо Архимандритъ разсърденъ престана да извършва Божест. литургия. Доиде времето на ржсепнето, вѣнчанието и рибениитѣ курбани и на дѣда духовника глѣва премина, а поговорката: сърдитъ нонъ праздна му торбичка“ която селениитѣ си говоряха помежду си, остана не испълчена. Като има пари, дѣдо духовникъ не само не се сърди, но даже проповѣдва, че безъ курбани се не влѣзва въ царство небесно. Тежко ни! Порицаваме бѣлото си духовенство, че не са стараяло да не тръгва паството си отъ невѣжеството и въобще го подържало въ заблуждението му, а просвѣтений ни Архимандритъ проповѣда че безъ курбани пѣмало царство небесно за паството му! Колко още има да се списва за този святый неповѣдникъ, но дано духовното ни началство го отстрани и неспрати поскоро тамъ дѣто му прилича, защото негодованието на селениитѣ ни взе да препълнява чапата на търпението си. За сега толкозъ и „имѣйя уни сланиати да сланиитѣ“.

Миналата събота се погребало тѣлото на покойния Гамбета въ Парижъ най-тържественно. Предѣдателя на републиката Гриви подписа декретъ, съ когото нарежда што Гамбета да се зарови на държавенъ счетъ, като бивши пещъ на държавата и съ сичкитѣ по-

чести, които приличат като на единъ държавенъ мъжъ. Приготовленията биде великолепни. Прѣди два дни до погребението, тѣлото на покойния било принесено въ Бурбонъ, гдѣто народното събрание държи заседанията си. Великия салонъ, въ когото пѣкогажъ Гамбета като председателъ на камарата приемаше гости, билъ преобърнатъ въ гора, а наоколо облеченъ съ черно платно. Въ средата на салона било положено тѣлото на Гамбета, а наоколо свѣтилници и вѣнци. Приятелитѣ на Гамбета стоели около сандѣка цѣлъ день. Народа посѣщавалъ салона за да види още веднажъ великия си патриотъ. Него день около 150,000 души, дошле да видятъ мъртвото тѣло на Гамбета. Въ сѣбота (на 25 Дек. 1882 г.) часътъ по 10 прѣди обѣдъ почнало тѣжното, но великолепно тържество, за което увѣрватъ че въ Франция подобно не са помни. Дюгенитѣ биле затворени, по кжцитѣ са вѣяли черни знамена, а града цѣлъ освѣтленъ. Отъ зараньта се събрали народъ около 350,000 души. По заповѣдъ на председателя цѣлъ гарнизонъ излѣзълъ да отдаде честъ на покойния Гамбета; дипломатическото тѣло, сичкитѣ министри, сенатори и посланници, сичкитѣ генерали и офицери, чиновници, дружества и 500 души депутация, очаквали да изнесатъ тѣлото на покойния и положатъ на колата, които биле опрегнати съ шестъ конье. Спроводътъ отворили коннитѣ полицейски, слѣдъ тѣхъ половинъ гарнизонъ съ знамена, републиканска гвардия, депутации а прѣдъ колата вѣнци на брой 2,000, слѣдъ колата вървели сродницитѣ, дипломацията, застѣжника на председателя, министритѣ, председателитѣ на законодателнитѣ тѣла съ членовѣтѣ, приятелитѣ на Гамбета, останалитѣ депутации, и войска. Когато слѣдъ обедъ часътъ по три пристигнали съ тѣлото на покойния на гробищата, тамъ ораторитѣ изговорили своитѣ слова и то министръ Деве въ имѣто на правителството, Брисонъ въ имѣто на камарата и други въ имѣто на адвокатитѣ, въ имѣто на партиитѣ, войската му указала послѣдната почестъ и тѣло било положено въ привременния гробъ. Сички присѣтующи, стари и млади, министритѣ, посланницитѣ, плакали съ сълзи на очитѣ за смъртъта на Гамбета. Ораторитѣ съ плачъ говорили и едвамъ си свършили словата; въ кратцѣ цѣлъ Парижъ и почти цѣла Франция била дълбоко наскърбена. Така заровилъ Френския народъ, своятъ великъ съгражданинъ, своя великъ патриотъ.

Видѣхме първий брой отъ в. „Съединение“ който почналъ да се издава въ Пловдивъ отъ г-на П. Пв. Берковски. Формата му е много голѣмъ, дано само и фонда му да бжде така голѣмъ, та да съществува за много години, защото въ насъ вѣстницитѣ твърдѣ малко живѣятъ. „Съединение“ не цѣлъ да служи нито на една партия, и по видимоу не е приятель на Алеко паша.

Изъ София ни съобщаватъ, че въ камарата, цѣли да станатъ пѣкакви си приготвени запитвания къмъ Н. Пр. Ген. Соболева; запитванията цѣлъ да ги дава всеизвѣстния великъ патриотъ и бившии председателъ на Пловдивския окр. съдъ Шиваровъ, комуто се обещава голѣмъ меснетъ за този му трудъ. Ако стане подобно пѣщо, реда идва на Пловдивенци, да попитатъ бившия си предѣ-

датель, на какво основание съдене и пресѣждаше либералитѣ; това тѣ трѣбва да го направятъ, ако на дневния редъ се поставятъ интерпелациитѣ.

Изъ Парижъ съобщаватъ че на 24 м. м., Въ Шалонъ умрѣлъ генералъ Шанси, единъ отъ най способнитѣ френски генерали; той са считалъ кандидатъ за председателъ на френската република. Сичкитѣ вѣстници безъ разлика съжеляватъ неговата смъртъ.

Въ Парижъ Правителството рѣшило, прѣто покойния генералъ Шанси, да се зарови въ Шалонъ на правителственни разкопки.

Бащата на Гамбета постоянноувалъ да се принесе тѣлото на сина му въ Ницъ.

Гладстонъ се разболѣлъ. Доктора го съвѣтвалъ да се пази отъ сѣкакъвъ видъ работа; болестъта му не била опасна, страдалъ само отъ безсѣние.

Въ Александрия мѣжду туреката и европейскитѣ и индия станало едно сериозно сблъсъкъ и отъ двѣтъ страни паднали по поодинагина убити, а повечето ранени. Пешкина на сбиванието биле турекитѣ.

ИРИТУРКА НА ВѢСТНИКЪ „РАБОТА.“

Вѣстникъ „Работа“ по независящи отъ редакцията, причини, прекратява своето издание.

На лицата които заплатиха абонамента за вѣстника, редакцията го възвръща спорѣдъ смѣтката.

Въ сжщото време, редакцията се обръща къмъ венчикитѣ истински патриоти съ слѣдующето предложение: паритѣ, които се слѣдватъ да се възврънатъ на абонатитѣ, да се жертвуватъ за учредението въ София на „Скобелевската школа“.

Имената на лицата, които приеха това предложение ще бждатъ обнародвани въ мѣстнитѣ вѣстници, а пакъ паритѣ ще се предадѣтъ въ Императорското Русско Дипломатическо Агенство въ София.

Паритѣ на онѣзъ отъ абонатитѣ които не отговорятъ въ течение на единъ мѣсяцъ, ще бждатъ предадени въ полза на „Скобелевската школа“.

Лицата, които изявиха желание да получаватъ вѣстникътъ „Работа“ и не внесоха до сега стойността му, редакцията най-покорно моли, да непроводятъ паритѣ по слѣдующиятъ адресъ: София. Въ Русское Дипломатическое Агентство Екатеринбургъ Васильевичъ Арсенълой, для причисленія къ фонду „Скобелевской школы“.

Имената на онѣзъ, които не внесѣтъ паритѣ, ще бждатъ така сжщо обнародвани.

Заб. Р. Горното извѣстие отъ редакцията на в. „Работа“ довольно ни оуди! Защо се прекратява издаването на този органъ, когато той имаше и сѣдства и сѣко улеснение да съществува, неможемъ да знаемъ; но въ сѣвий случай спиранието на „Работа“ е отъ висока важность, на което причинитѣ трѣбва да се потърѣжатъ и до колкото е възможно открийтъ. Най жалиятъ за безвременното погребение на този новъ органъ, отъ когото можеше да се очаква едно силно въстание противъ нашитѣ консерватори, които негледахъ на „Работа“ съ добро око.

ТЕЛЕГРАММА

№ 188

Подадена въ Радомиръ на 26 Декември

София до Господина Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла.

По случай на тържественното празнувание за освобождението града Радомиръ, молебствие за здравнето и дълголетствието на Негово Височество господарятъ ни Александръ първий на Негово Императорско Величество покровителя ни Александръ III, угълномощенъ отъ градекото населѣние, моля благоизвовете, Ваше Високопрѣвѣсходителство Господине Министре, да поднесете предъ подножието на Възлюбенния ни Князь нашата любовъ и върноподанически чувства.

Подписалъ: *Кметъ Вучковъ.*

ПОДАРЪКЪ

Познатия на мнозина по родолюбието си Гнъ Никола С. Ковачевъ комисонеръ въ Виена, койго ако и да живѣе далечъ отъ своето отечество, нь пакъ не заборава своя народъ, както вѣка година, тѣй и сега, благоизволи да подари петъ половинъ годишни течения отъ в. „Славянинъ“ т. г. като остави на редакцията, да ги испраца тамъ, за грѣто намѣри за по-угодно. — Распоредихме ги и испрацаме до слѣдующитѣ мѣста:

1. На Военното училище въ София,
2. На Петро Павловската Духовна Сивинария.
3. На Бъл. училище въ Цикополь.
4. На Реалното училище въ Варна.
5. На Реалното училище въ Ломъ.

Като извѣтаваме това, сърдечно благодаримъ на щедрия подаръкъ на г-на Н. С. Ковачева, когото дачо послѣдватъ и други заможни наши еднородни.

Редакцията.

ЛВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

№ 29.

Настоятелството на Шумненското Читалище „Архангелъ Михаилъ,“ най сърдечно благодари на Г-на Тончя Мариновъ — редакторъ — издатель на в. „Здравецъ“ — за подаръкътъ му на читалището ни сичкитѣ течения на „Здравецъ.“

Шуменъ 3 Януар. 1883.

Председателъ: Г. Д. Балканский.
Чл. Секретаръ: К. Саввовъ.

ЛВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

№ 30

Настоятелството на Шумненското Читалище „Архангелъ Михаилъ,“ най сърдечно благодари на уважаемото Русско-Офицереко Общество въ града ни, за представенето комедитѣ „Фофанъ“ и „Худой миръ лучше доброй ссоры“ въ полза на читалището.

Шуменъ 3 Януар. 1883.

Председателъ: Г. Д. Балканский.
Чл. Секретаръ: К. Саввовъ.

ИЗВѢСТИЕ.

Обявлявамъ на Г-да настоятелитѣ, които са приели да събиратъ спомоществования за календари ми да побързатъ по скоро да непроводятъ имената на Г-да спомоществователитѣ въ редакцията на в. „Славянинъ“ за да се печататъ въ края на книгата.

Съ почитание:

В. Димитровъ (Шоборникъ).

Кюстендилъ, 29 Декем. 1882 год.